

HuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

KI KICSODA a Hungária fiataljai közt

Lajtaváry Richárd öv. és Lajtaváry András öv.

Itt ülök Olivuson, a Ricardo Gutiérrez utcában - nem először s bizonyára nem utoljára, szemben két serdülő, de igen férfias természetű, teljesen egyforma magyarszármazású legénykével. Nem azért mondom, hogy „teljesen egyforma” az ikerpár, hogy csupán kinézésüket elemezzük, hanem inkább azért, mert kedves természetükben is hasonlítanak egymáshoz.

Mosolygósak, ihletettek, tehetségesek, egészséges lelkű, lágyszívű emberkék. Ez nem hízélgés, mert **Lajtaváry Ricsit** és **Andrást** szeretem... Nyilván csak alátámasztom azt, amit mondanának róluk mindazok, akik ismerik őket. Az, aki a világ bármilyen távoli csücskében tartja kezében most a HUFI-t, hadd tudja meg, hogy a két testvér (e sorok akarják megismertetni életük kis részét) egy olivosi magyar család melegében nőtt fel ilyenre. Ahol mély gondolkodású nagyszülők (id. Benedek László cscst., Benedekné Marika cst.), lelkes magyar érzésű szülők (Lajtaváry Endre cst., Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.) és még két szeretett testvér mellett (Lajtaváry Zsuzsika st., Lajtaváry Márton öv.) kapták azt a tápanyagot, amelyre az Anyaországi fiatalság bizonyára irigykedhetne, ha tudna róla.

Június 8, délután... kint sőtéditek, és a lelkiismeretes Zsuzsi mama megjegyzi, hogy siessünk: még az iskola feladataival is kéne azért foglalkozni! (és kimegy a konyhába, hogy hagyjon minket „elbeszélgetni”). Most a két fiú határozottan élvezi a riportot megelőző hangulatot! Várják a kérdéseket, és elképzelik a HUFI-t a saját fényképeikkel az első oldalon. Meglepetésükre közlöm velük, hogy **külön-külön** fogom feltenni kettőjüknek **ugyanazokat a kérdéseket**. Ezután Richárd is elvonul a konyhába... Ime beszélgetésünk, mindkét eredménnyel.

Első kérdésem máris megdöbbenett az interjúvontakat: **Zólyomi Kati: András, mikor s hány órákor születettél?**

Lajtaváry András: 1991-ben, október 17-én születtem, nem tudom hánykor, de testvéremnél egy perccel előbb!

ZK: Mit jelent számodra a magyarság? Mi a legerősebb kötődésed az olivosi klubhoz?

LA: A magyarságom „minden”. Az egész családom, dédnagyszüleim, nagyszüleim, szüleim, mindenki magyar... Nagyon fontos, hogy én majd továbbadjam a magyarságot gyerekeimnek, unokáimnak is. Hogy ne vesszen el a nyelv sem! A klubban történik majdnem minden, amit csinállok, szóval először csak az kötött hozzá. Most már a barátok is, akikkel nagyon jóban vagyok, még jobban, mint az iskolatársaimmal.

Lajtaváry Richárd: A magyarsággal születtem, fontos nagyon, mindig magyarul beszéltem itthon, németül és spanyolul csak az iskolában tanultam meg később. A mindennapi életemhez tartozik. Hozzászoktam. Az életem más lenne nélküle, és nem biztos, hogy szeretném... (elgondolkozik).

ZK: Jelen pillanatban, melyik foglalkozásodat élvezted a legjobban?

LA: Hát most a néptáncot! Mert barátaim is bejárnak, a tanárokat is szeretem. De azért mást is élvezek nagyon. Cserkészlet, ZIK, az is mind magyarság nekem!

LR: A „zenélést” a BOLDOG-gal!

ZK: Elképzelted már a jövődet?

LA: Nem, még egyáltalán nem...

LR: Inkább álmodozom felőle... Nagyon szeretném, hogy a BOLDOG egyre jobb legyen, fejlődjön és megmaradjon! Hogy elmehecsünk Magyarországra, és az ottani emberek láthassák, hogy még zeneegyüttesünk is van itt Argentínában! Kicsiben kezdtük egy születésnap ünnepségen a cserkészház alján, egy csomó argentin előtt - és magyarul énekeltünk... Szerintem az az érdekes bennünk, hogy két nyelven adunk elő... A jövőben talán jó lenne angolul is énekelni. Bár ezt Tamás nem akarja (Zaha Tamás st. az együttes énekese. ZK.)

ZK: Mondj négy jó tulajdonságot ikertestvéredről.

LA: (mosolyog) *Vicces*, jókat tudok vele nevetni, nagyon megért engem (sokszor szinte „telepatikusán” gondolkozunk), észreveszi, amikor szűkségem van rá, segít mindenben.

LR: nagyon vicces, sokat tudok rajta nevetni, nagyon élvezem, hogy „létezik ő”, megbízható, nagyon nagy dolog, hogy lehet egy testvéremben ennyire bízni... És az a jó, hogy *sosem vagyok egyedül*.

ZK: Gondolod, vagy „érzed”, hogy a közösségünk „már” számít, épít rád?

LA: Igen, persze! Érzem! Tudom! Új kisgyermek őrsvetetője vagyok, és az én munkám őket fejleszti, támogatja, és tanulnak tőlem. Szerintem ez egy nagy felelősség!

LR: Nem tudom ezt így kimondani... De a jövőben sok mindent szeretnék tenni érte, úgy, mint László nagybácsim tette! (ifj. Benedek László cscst. ZK.)

ZK: Sorold fel, miket csinálsz egy héten keresztül.

LA: Iskola, tanulás (Instituto Ballester, német iskola. Az utolsóévi évet járom), és aztán a magyarnál a cserkészlet, a magyar iskola szombatokon, és a táncosport szerdán és pénteken este. Van egy zeneegyüttesem magyar barátaimmal és testvéremmel, a

Folyt. a II. oldalon

Havi „HUFImondat”:

Gondolom, hogy a mennyországban intéződnek el azok az ügyek is, amelyekre a földön nem voltunk képesek... (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk: „Fordított világ”

A Vagyázó csúcsa alatt fekszik a falu, s benne a nép azt figyeli, miként a hollywoodi sztárénekes fellép. Hogy nyugat felé mi történik, mi ismerjük azt jól: Ott varrunk még népviseletet vászonból, kasmírból.

Messzi földön az vallja magát magyarnak, kinek honfitársai érzés nélkül otthon haldokolnak, míg a szétszórt magyar gyűjti népdalait s igyekszik - tán a zengő hagyatékot valahányan meg is mentik.

Minél józanabb, annál tudatosabb a gond, biztosabb az érzés. Részben **teljesen természetes**, hogy szennytelen maradhatott meg magyarságunk a diaszpórában, hiszen ellenünk sosem fordult senki, legfeljebb évtizedeken keresztül a közömbösség volt a jellemző viszonyulás felénk... Ma viszont az elszomorító: vesztélyben álló identitással imbolygó hazai magyar kellene velünk minél többet beszéljessen. *Még mindig nem értjük meg egymást.* Más dimenzióban mozgunk, pedig már semmi sincs, ami szétválasszon. Közömbösek vagyunk egymáshoz. Van az „ő” magyarságuk és van a „miénk”. Szörnyű. Valóban furcsa, elképesztő *fordított magyarságot élünk*... Mennyire vagyunk felkészülve erre? Az otthon, a drága föld íze, a meleg tűz, a „lényünk” teljes megőrzése kiszakadt a hazából, messzi tájon történik. Nem a havas hegyek alján, nem az ősi város emlékműves utcáin, máshol maradt meg fontosnak, lényegesnek a mivoltunk, a kultúránk sürgős ápolása.

Itt, Argentínában nap mint nap térnek vissza hozzánk (a közösségbe, a Hungáriába) olyanok - édesek! -, akik „visszakeresik” eredetüket, hovatartozásukat, majdnem elfelejtett anyanyelvüket: a magyart! Azt a magyart, amit mi még annyira „magyarul” beszélünk (sic), amelyet még meglepően „magyarosan” ejtünk ki, és sokan (én is) szótár után kapkodunk, ha valami nem jut eszünkbe „magyarul”. Ha csodálkozva (néha gúnyosan) kérdezik tőlünk: hogy lehet, hogy „még” és „így” beszélünk?, legtöbbször az lehet a válasz,

A Budapesti utcákon „nyilvi”, hogy a pénz ugat, és kendős asszonykák drágán adják el népi ruhájukat. Buenos Aires városában néptáncos őrzi meg a lépést, „Ezüstfolyó” mellett varmak pártára, mellesre díszítést.

hogy: ...hát „érezzük”, hogy kell mondani helyesen (kérem elolvasni Lajtaváryné B. Zsuzsi e havi írását. I. HUFI 4.o.). Igen... Ilyenekre gondolok itthon, a „meleg” magyar lakásban, a La Plata folyótól pár-száz méterre, míg, **teljes természetességgel** cifrázom (díszítem) a legújabb kalotaszegi viseletem mellényét. Például Erdélyben - ahol aztán igenis él még az elméleti hagyomány (más elcsatolt magyarlakta területeken is)! - már alig készül új viselet. Mert drága, mert már a szuszékokban alusszák álmukat a XX. században még nagyra becsült szokásnak isteni darabjai. Mert fontosabb lett nyugat szokásait lemintázni, mert a szabadságot meg az Uniót úgy kell megtisztelni, hogy lemondunk arról, amik s akik voltunk s vagyunk: **magyarok!** Lehet, hogy ezért szóródtunk széjjel s el a hazából: hogy akik „kint” maradtunk, „kincstár” legyünk mindhalálig.

Tovább gondolkodom: A magyar földet nem kéne eladni idegennek. A magyar régi-szép viseletdarabokat sem! S ha ez muszáj megtörténjen, kérem az Istent, hogy legalább ismét magyar kezekbe kerüljön; ne angol vagy japán építse házat a történelmi hazánk földjére; ne szuvenírt gyűjtő turista vegye meg a szép szakácskát (a), muszulyt (b) s ne táncoljon idétlenül műcsárdást egy balatoni csárda teraszán a „felváltó” hagyományos főkötőben (c)! **Zólyomi Kati**

(a): palóc parasztkötény
(b): elől nyitott szabású felhajtott kalotaszegi szoknya
(c): férjezett asszony fejviselete, amely felkontyolt haját fedi.

Találkozunk mindannyian az

Argentínai Magyar Cserkészcsapatok 50. Cserkészbálján

2008. augusztus 30-án, 20.30 órákor - Palacio San Miguel - Suipacha 84, Capital

Műsor

Megnyitáskor ünnepélyes bevonulás **Palotás**, az **Ars Hungarica** kamarazenekar és magyarországi cimbalmos kíséretével Elsőbálos lányok bemutatása

Keringő

Vacsora, zene és operettáriák kíséretével, élő előadásban

Csárda az első emeleten **Hagyományos magyar táncok**

Erdélyi Fejedelmi tánc

Csárdás - Táncház

Tánc (Dj)

Záró táborfüz

Asztalfoglalás és jegyek elővételben

Horizons (Lomniczy József)
Av. Quintana 302, Cap. - 4813-3204
Club Hungaria (Sr. Omar Giménez)
Pje. Juncal 4250, Olivos - 4799-8437

Mulassunk együtt!

Elsőbálos leányok:

Arcagni Anikó
Bihar Karina
Gröber Stefánia
Jeffrey Teréz
Józsa Vivien Krisztina
Király Livia Margit
Kozempel Eszter
Kozempel Olivia
Mattiauda Lucila
Pacheco Wagner Luna
Salgueiro Macarena
Sturniolo Carolina
Sturniolo Marina
Szentiványi Valéria
Zaha Paula
Zombory Michelle

ZIKHÍR-ZIKÚJDONSÁG - Micsoda gyümölcsök ezek!

A Zrínyi Ifjúsági Kör varázsos vonzótehetséggel rendelkezik. SSSSSS! Halkan! Ezt nem tudja senki, csak Széchenyi István, és ő maga súgta meg nekem a napokban, hogy mire büszke újabban! Azt mondta, hogy hihetetlen mire képesek az argentinai kicsi magyarok! Hogy helyállnak, még akkor is, ha néha túl sokat kérnek tőlük!

Azt is megsúgta, hogy nem hisznek neki, amikor azt mondja, hogy Buenos Airesben még beszélnek magyarul a gyerekek! Hogy ő tudja, milyen nehéz, és hogy még olyanok is próbálják elsajátítani, akik nem otthonról kapták a szép magyar szavak használatát! Akkor István, a „legnagyobb magyar” megállapodott a ZIK-kel, hogy két csoport induljon komoly feladattal:

Alig két évvel haladták meg az első évtizedet. Még küszködnek a bonyolult mondatokkal, s habár a „konyhanyelvet” kifogástalanul és ügyesen kezelik, az idén már részt „kell” vegyenek a „szavalóverseny” kihívásán! Elsőre nem mertek nekem kimenni, de végül rájuk került a sor!

A „GESZTENYE” szavaló és tanuló...

Hatan vannak, két szép, szórakozott szőke leányka (Makkos Viki és Lomiczy Micaela) és négy izgága, okos, ravasz és csintalan, hirtelen nagyra nőtt fiú (Arcagni Sándor, Gröber Berni, Mattiauda Szanti és Szilvássy Ignác). Tanóról sosem hiányoznak, viszont elérni, hogy figyeljenek - újabban magas célkitűzés... Két verset

tanultak meg és mondtak el a tanári gárda, igazgatóság és diákság előtt. Reszketett is a kis kezük, a lábfejükét rázták közben, hol-hol elgondolkoztak, de elmondták, kiejtették, rímmel és majdnem hibátlanul a megadott anyagot. Tapsviharral örvendett nekik mindenki, és még díjakat is kaptak utána!

Másrészt pedig a magyar történelem első pillanataival ismerkednek újabban. Már teljesen tisztában vannak a Honfoglalás fontosabb tényeivel, az Árpád-házi királyokról informálódnak, térképekkel kísérleteznek, hegyvonulatokkal és vízrajzzal játszanak. Hiszen most járják a játékos tanulás utolsó fokait. Nemsokára magyarországi ösztöndíjra készülnek, utána pedig bizonyára azt mondhatjuk rájuk is, hogy figyeljen a magyar világ: szépen beszél magyarul a Gesztenye is!

Kerékpárom robogott a feltört olivosi utcákon. Siettem. A késői vasárnapi családi ebéd belenyúlt a délutánba. Rohamosan kezdett lehűlni, és a nap éppen hogy ágaskodott gyenge őszi sugaraival a nagy fák narancssárga lombjai mögött. Négy előtt tíz perccel indultam el otthonról és akkurátusan négyre becsengettem a Ricardo Gutiérrez kétezresnél... Amikor beléptem a nappaliba, kellemes, otthonias meleg fogadott, és a mindenkor kedves diákjaim csodálatosan mosolygó arca. Már déltől ott voltak mindnyájan. A nagy faasztalon egy nyers-piros magyar mintás abrosz kukucska ki a sok jegyzet, dosszié és ceruza alól. A kanapén kabátok heverték, a földön pedig hátizsákok.

Volt, aki magában magolt, volt, aki éppen

szünetelt egy kicsit, Zsuzsi magyarul lázasan az egyiknek, míg mamája, Marika néni állva felügyelte, hogy rend és haladás legyen. Miki csipőre tett kézzel tette jóvá az egész jelenetet. A kekszeket tányérokra borítottam, és másodpercen belül csak árva kis morzsák bámultak felém. Ilyen egy vasárnapi tanuló délután a Buenos Aires-i magyar kolónia hétvégi iskolája és a KMCSSZ követelményei szerint előírt vizsgája előtt.

Megható, igazi, magyar, kiművelt emberebb-emberek épülnek így. A jövőnk újabb vezetői, tanárai, hagyományörzői. Hála az Istennek, hogy még vannak minálunk csodák, a csodákat megvalósító jó fiatalok, akik becsülettel, áldozattal és önakarattal tovább is kigyomlálják a gazt az ösvényről. Remélem ők tudják, mennyire szeretjük és becsüljük őket ezért.

Zólyomi Kati

A dió az igen fontos táplálék. Be van bizonyítva, hogy az öregedést lassítja, hátráltatja; jót tesz a bőrnek, a termékenységnek, a szívnek és a vérnek. Jó hatással van az egészségre! Tehát egy értékes elem a szervezet egészséges működéséhez.

Micsoda véletlen! A ZIK-ben is van egy csoport, amelynek neve DIÓ. És ez a csoport

is, mint a diófa gyümölcse, lassítja a magyarság kiöregedését, jót tesz a fiatal gárdának, jó hatással van a magyarság egészségére. Fiatal, 17 éves gyerekekről van szó, akik vállalnak őröt, akik táncolnak népi táncot,

... A „DIÓ” viszont vizsgára készül!

akik még beszélnek magyarul, akik hajlandók még vasárnap is együtt összeülni magyart tanulni a nagy magyarságismereti vizsgára. És bárki azt hinné, hogy „szegények”... Ellenben ők vidáman, pontosan, jókedvűen vesznek részt, teszik ezt akkor is, ha lenne millió más

dolguk. De ott vannak és magolják a magyar városokat, hegyeket, folyókat, királyokat, írókat, és verseket... Hihetetlen, nem?

Öröm tudni, hogy vannak még ilyen fiatalok! Most egymásután két vasárnap összejöttünk Benedekné Marika házában tanulni. Persze a lelkes gárdához lelkes tanárok is kellene... Benedekné Marika, Zólyomi Kati, Kerekes Miki és Benedek Zsuzsi készítettek elő a gyerekeket. Örömteljes munka volt, mert hiába... a dió, az dió...

Június 19-én mind sikeresen letették a vizsgát! Gratulálunk!

Vizsgázók: Lajtaváry András, Lajtaváry Richárd, Lomiczy Melinda, Lovrics András, Mihályfy Kinga, Szentiványi Juci és Papp Gábor.

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

...KI KICSODA...

folyt. az I. oldalról

BOLDOG, ahol gitározom. Keddeken szoktunk összejárni gyakorolni. Pont tegnap készítettünk egy cd-re új stúdiófelvételt!

ZK: A zene milyen helyet foglal el életedben?

LA: Nagyon fontosat. Mindig úgy éreztem, hogy nem tudnék nélküle élni! Zenét hallgatok állandóan, és komponálok is. Nagyon szeretek gitározni! Papám is nagyon jól tud! Mamám is! Nagypapám pedig furulyázott. Egy „zenés” család vagyunk!

LR: Nekem a legfontosabbat!

ZK: Van egy „legnagyobb” vágyad?

LA: Most a nagy álmom az, hogy a cserkészlet mindig erős legyen itt nálunk! De magyarul!

LR: Van! Úgy szeretnék „elmenni”, hogy csináltam valamit!

ZK: Meg tudnád említeni eddigi életed legkimagaslóbb eseményét, legmegrázóbb élményét?

LR: Amikor László nagybácsim emlék-istentiszteletére mentem a Református egyházba! Végighallgatni, mi mindent tett ő! Megrázott! Milyen nagyszerű volt! Én is ilyen szeretnék lenni! (I. AMH 08. áprilisi és májusi számok - Szerk.)

LA: Többet mondhatnék... De eddig a legszomorúbb volt nagybácsim halála. Ünokatestvéreim miatt is nagy csapás volt... Nagy-nagy öröm pedig az, amit az előbb említettem: a stúdiófelvételt a rock-együttesünkkel, mert ez már nem „házi” gyártmányú, hanem profi szinten készül. Majd adok neked képeket erről a napról, hogy betedd a HUFI-ba!

ZK: Én pedig meghallgatom a lemezt és leírom véleményemet, jó?

LA: Jó! Perfekt! (nevetünk).

ZK: Valamikor „kihaználtad” azt, hogy identikusak vagytok Ricsivel? Átejtettetek-e valakit, valakiket? (ismét jót nevetünk).

LA: Persze-persze! Részemről nem úgy, hogy ő ne tudta volna, hanem összejátszottunk! (csillog a szeme, míg visszaemlékszik). Múlt héten volt utoljára, matematikaórán az iskolában... Ricsi bejött osztályomba valamiért, és a matek tanárom - aki egy nagyon jópofa valaki - ötlete volt, hogy én menjek vissza a Ricsiébe! Viszont ott pont szóbeli volt a táblánál, de mivel pont ez előtt egy hétig hiányzott az én tanárom, én nem voltam olyan jól felkészülve, mint testvérem. Mikor megkértek, hogy én menjek előre számításokat csinálni, nem éppen jól sikerült... hahahaha! Vicces volt azért. Kibírtuk egy egész óráig, és kikéredzkedtem a vécére, hogy ismét helyet cserélhessünk!

LR: Pont a múlt héten „cseréltünk helyet” számtanóra alatt! Régebben pedig, mikor még egy osztályban voltunk, németóra alatt padot cseréltünk, és a tanár azt hitte, hogy András vagyok - és fordítva! Így vizsgáztunk az egész osztály előtt, András 9-est, én pedig 5-öst kaptam - és testvérem nem szólhatott egy szót sem, mert ő akart cserélni, mivelhogy azt mondta, hogy nem tanult semmit. Nem akarattal vizsgáztam 5-ösre...

ZK: Mondok szavakat, te is egy-két szóval válaszolj: Egy évszak:

LA: Nyár!

LR: Tavasz.

ZK: Egy szín:

LA: A zöld.

LR: Fekete.

ZK: Reggel vagy este:

LA: Reggel.

LR: Reggel.

ZK: Zaj, vagy csend:

LA: A csend megbolondít! Zaj.

LR: Zaj!

ZK: Kedvenc étel:

LA: Rántott hús krumplicsalival és „napolitana” (kedves külföldi olvasók: ez egy rántott hús-szelet paradicsom szósszal, sonkával és olvasztott sajttal beborítva. Remélem, ezt nem éppen éhgyomorrra olvassák! ZK).

LR: Rántott hús sült krumplicsalival!

ZK: A hit:

LA: Fontos... A cserkészletben erre építünk, ugye? (közben bejön a szobába András nagymamája, és komolyan figyeli unokája választát).

LA: (folytatja)... igen, hiszek Istenben...

LR: Hiszek Istenben!

ZK: A hét legkedvencebb pillanata:

LA: Péntek (akkor végződik a köteletség!)

LR: Szombat.

ZK: Sós vagy édes:

LA: Sós!

LR: Sós.

ZK: Köszö, hogy ilyen nyíltan és kedvesen válaszoltatok. Befejezésül hadd tegyek fel még egy-két utolsó kérdést is! Mi az előny abban, hogy ikrek vagytok és anyyi mindent csináltok teljesen együtt? Van-e olyan foglalkozás, amit szívesebben tennétek külön?

LR: Értékes és praktikus az, hogy van, akihez forduljak segítségért is! Mindig számíthatok rá. „Hasznos” is (nevetünk). Tetszik nekem az, hogy mindig vagy valakivel... sosem vagy egyedül. Ez egy olyan kapcsolat, ami a „rendes” testvéreknél nem is adódik.

LA: Egyetérték! Mindenben megosztom az életemet veled. (Közösen nyomban megalkotunk egy szép mondatot is: „útítársak - életfogytiglan”).

LA: Igen, egyelőre még ez így működik. Mi még „házások” vagyunk! (nagyot nevetünk). Mi „speciálisak” vagyunk! Ha megyünk az utcán, kedvesen néznek ránk az emberek, mert legtöbbször még a hajunk is egyformára nő meg.

ZK: Nagyon sok mindenki kérdezte már meg tőlem, hogy mégis hogyan tudlak titeket megkülönböztetni? Konkrétan tegnap este Jeszenszky Zsú kérdezte (aki megoszt veletek minden néptáncfoglalkozást)... Szerintem mindnyájunknak egy különleges módszere van hozzá. Ti melyiket „javasolnátok”? Jelen pillanatban más a hajatok. De úgy általában nem így szokott lenni...

LA: Aki megfigyel minket, észreveszheti!

ZK: Nem igazzzzzzz!

LR: Természetünk egészen más. Én (azt mondják) komolyabb vagyok, jobban vigyázok a kinézetemre (András mereszti a szemét) és másképp öltözködöm. Vaskosabb vagyok (alig. ZK.) és egy kicsit magasabb. A hangom sokkal mélyebb, és lassabban beszélek.

LA: Igen, más a „stílusunk”! Soványabb vagyok, és igen, telefonon meg lehet minket különböztetni.

ZK: Hát most már sokkal nyugodtabb vagyok (nevetek). Köszö. Szóval fel kell hívjalak telefonon... Adhatok

tippeket: András mindig karkötőket s nyakláncokat használ. Lezserebben öltözködik, és sokkal „zajosabb”, mint Ricsi... Aztán egyenruhában a nyakkendőgyűrűt kell megfigyelni és a cserkészing khakiszinű árnyalatát. Andrásé sárgásabb. Aztán minden nézeteltérés elkerülendő, nagyon egyszerű: hangszer mögé kell őket állítani, s mivel azt mindenki tudja, hogy András gitáros és Ricsi dobos, el van intézve! Persze a hangszer „kénél kell legyen”, ami a dobok méretével végtelenül praktikus megoldás! Tessék. Sok szerencsét kívánok! (jót kacagunk megint).

Zárónak, ezt is játékosan, listát készítettem az ikreink magyar foglalkozásairól:

- aktív cserkészek, mindketten őrsvezetői munkát végeznek a 18.sz. Bartók Béla csapatban -
- a ZIK vidám diákjai -
- a REGÖS néptáncegyüttes nélkülözhetetlen tagjai -
- a BOLDOG rock-együttes zenészei -
- a PFK magyar fociválogatott játékosai -
- színdarabok, műsorok lelkes színészei -
- mindnyájunk szeretett, megbízható barátai!

(elfelejtettem: persze iskolába is járnak!).

**Arany János
1817-1882
"DAL"**

**„A hegedű száraz fája,
beh szomorú a nótája!
Úgy megsí-rí, úgy kesereg,
Talán a könnye is pereg.
A hegedű bús nótája,
Magyar ember múltat nála:
Úgy megdanol, táncol, vigad,
Hogy a szíve majd megszakad.”**

**LÉLKI
SARKOCSKA**

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Az elesett magyar hősök falánál...
- „a felvonulások soha el nem múló értéke” -

A két csapat és a KÖRS küldöttsége

Ahogy folyik az argentin magyar közösség élete, észreveszünk olyan szokásokat, amelyek nélkül, hogy vesztenének erejükből, képesek önmagukat felújítani s üzenetüket más és változó szemszögekből kihirdetni.

Érdekes. Megfigyeltem és rádöbentem arra a tényre, hogy az annyi évtizede megtartott tiszteletadás, a komoly „Hősök napjai” felvonulás a cserkészek és vezetőik számára mérvadó élmény és elgondolkasztó tapasztalattá válhat! Hogy egy egyenruhás cserkésznek, aki Argentínában született, mit jelenthet ez a rendszerint nyirkos, csontig átható hideg őszi délutáni masszázsa és sorfalállás a hatalmas Chacarita-tető egyik részében, azt csak most vagyok képes értelemmel felfogni.

A szertartás semmiben sem kellett megváltozzon ahhoz, hogy egy fiatal szemében mégis újnak hasson. A szónoklat és a bemondás változott meg. Manapság olyan emberek hangjában éled fel az emlékek és a fájdalmas szavak ténye, akik üzenete közelebb került az itt születettekhez. Az idén Kerekes Miklós st. hangja hirtelen szívközelségbe hozta a bemondást. A tiszteletadó beszédekhez viszont olyanok is vállalkoztak, akik barátok, családtagok, akik tudják - mert tanulták, mert átérték, mert öntudatos magyarok -, hogy a magyar nép hősei tették és teszik lehetővé a pillanatnyi sikereket, a megmaradási ösztönt táplálták

és elmúlhatatlan példaképet építettek az egész magyarságnak! Furcsának tűnik azonban az is, hogy még mindig a háború, a Forradalom és a száműzetés árnyékában járunk...

Ezért számomra valóságos jelkép az egyenruhás, árvalányhajás-sapkás, zászlós cserkészcsoport fegyelmezett megjelenése a temetőben. Ott, ahol később néhány magyar ajkú diák mond verset kifogástalanul, ahol a Szent László iskola növendékei piros-féher-zöld színekben játszó egyenruhájában szólnak nagy költőinkről, vagy a magyar hőstettekről. Maga a koszorúzás is jelkép: évről-évre temetjük el veszteségeinket, hibáinkat (ez így kell legyen!), és megemlékezünk drága honfitársainkról, akik halálukkal utat és szabad lehetőséget nyitottak számomra, számodra, minden magyar számára a világon. *Azért haltak meg, hogy mi élhessünk.*

Ezt már végképp nem lehet nem megérteni!

Minden ős közepén ott leszünk, magyar egyenruhás cserkészek, a hulló sárga levelek szőnyegén, a bronzplakátok néma mondatait elképzelné, és feladatunkat halkan, bensőségesen végigvizsgáljuk. Mintha egy rövidke felgyakorlatra mennénk. Használjuk ki ezt a csendes, szertartásos sorfalállást! Táplálék lehet! További jó munkát!

Zólyomi Kati cst.

Minihufi

- A PFK labdarúgó magyar cserkészvezetők csapata ismét feliratkozott az egyik helybeli versenyre. Az igaz, hogy nemigen nyerik meg a meccseket (alig van idejük edzeni), de roppant élvezik ezt a lazító, szórakoztató és egészséges sportolást. Hát meg azt, hogy ezt mint barátok együtt tehetik!

- Mivel többen jelentkeztek és folyik a munka, ne felejtse el senki, hogy létezik a „díszmagyar varrőkör”, ahova fordulhat bárki! Jelentkezzenek lehetőleg időben (szóval már most), ha az idej különleges, 50. cserkészbálon ebben a gálaöltözetben óhajtanának részt venni, és még nincs meg, vagy át kellene alakítani azt, ami már van. (Tel. 155 095 7832), zolyomikati@fibertel.com.ar

- A KÖRS megtartotta havi munkavacsoráját Gorondiné Haynal Edithnél. A cserkészcsoport következő programjait dolgozták ki. Öt nagy pizzát fogyasztottak el meg néhány kiló fagyaltot. Közben megállapodtak a hagyományos városi akadályverseny részleteiben és az első vezetői „csendes percek” lebonyolításában is.

- A BOLDOG rock-együttes fejlődik! Stúdiófelvételekkel foglalkozik újabban, miközben komponálja az első cd-lemez utolsó énekeit. Valahányat meghallgathattunk az elmúlt VEKI táborúze után,

a hajnali haldokló lángocsák halovány fénye mellett.

- Valamennyi KÖRS-tag és más együttműködő mama a kolóniából gyönyörű népviseletekben vagy díszmagyarban elvállaltuk a „Magyar hét” közönség-fogadó asztalát. A belvárosi Iparművészeti Múzeum dísztermében zajlott le a kimagasló rendezvény az Ars Hungarica szervezésében, hogy kultúránkat terjesszük az argentin művelt és magyarságra kíváncsi társadalom köreiben. Az előcsarnokban felállított „asztalkánál” a cserkészbál, az EMESE, a cserkészetünk és a Szent László iskola pazarul kinyomtatott broszúrait is osztogattuk, megragadva az alkalmat, hogy az emberekkel beszéljünk és érdekes kérdéseikre is választ adhassunk.

Személyesen első napomon három „örömben” részesülhettem: megismertem két magyarszármazású lányt, akikkel ismét felvesszük majd a kapcsolatot (nyelvtanulás és rokonkeresés terén), majd egy idős férfival beszélgettem, akinek 25 év után én voltam az első, akivel magyarul beszélhettem. Végül pedig, sok év után ismét találkoztam Pancho Ibáñez barátommal, az ismert argentin bemondóval, programvezetővel, akivel telefonszámokat cserélgettünk és újabb találkozást beszélgettünk meg.

Zólyomi Kati

Cserkészbál

Csillog, bemutat, ismertet - és beszéd!

A 2008-as, 50. gálából „elsőbálos” lánykái izgalmas hetei!

Ötven éve - s egy kivétellel minden évben rendezik meg azóta a Buenos Aires-i cserkészcsoportok a hagyományos évi gálát: a Cserkészbált! Akik tudják, azt állítják, hogy innen terjedt szét a szokás az egész világra! Hogy az a négy ember, akinek nagyszerű és derűs ihletében megfogalmazott, majd megszületett az ötlet, a leglátványosabb, legeredetibb társadalmi rendezvényt képzelte el.

Fóthy István cst., Balogh-Kovács Judith cst., Vass Dénes cst. (+ 2007) és Théesz János bácsi (+ 2002) indították el és szervezték meg a Club Unione e Benevolenza termeiben a „még mindig élő” hagyományt. A bál szerkezete azóta is kielégíti minden korosztály igényét. Olyan mulató est, amely az egész évre ad beszélőnivalót! **Csillog, bemutat, ismertet - és beszéd!** Hát nem zseniális?

Hiába kritizálják az unatkozó nyelvek ezt meg azt, a rendező gárdát, a díszítést, a vacsorát vagy a táncprodukciót - cserkészbál az cserkészbál! Tündöklő-ragyogó, minden színben játszó díszmagyarok, ünnepi Bocskai-ruhák, díszes bálruhák-szmokingok-frakkok, túsarkú topánkák és elegáns lakkcipők koptatják a báltermek fényes parkettáját akár keringőre, csárdásra vagy a legvadabb rockra, a zseni virágok és gyöngyös cserkészliliomok mellett, ízletes kosztal, pezsgők, borok s üdítők bőséges megöntözésével. **Hajnalig!** Ameddig nem gyullad lángra a táborútú szikrája, ameddig a népdal megnyugtató hangulata nem ejti mámorba a kifáradt mulatókat...

Már a 2. bál óta **lánybemutató** történik, régebben bálkirálynő választással, újabban a sokkal kedvesebb éjféli „koronázással”, palotás táncok jellegzetes előadásával, amelyek közt éjfélkor eddig, az 50 év

elteltével 17 különböző táncműsor került bemutatásra, három alkalomkor élő zenei kísérettel is!

Van egy név, amelyet nem lehet kihagyni: **Graulné Safrány Györgyi** néniét, aki megálmodta és betanította e táncok között a három sikeres koreográfiáját: a Palotás, a Körmagyar és az Erdélyi Fejedelmi táncokat! És hány száz egyenruhás cserkész vonult fel a bálkon azóta! Mekkora szimbólum ez! Elég előszedni a mindenkori képeket és végignézni az arccokat, viszáidézni a neveket és felsorolni, ki kinek a lánya vagy fia... vagy nagymamája! A kolóniánk élete vásznán egy cserkészbáli képsorozat a legmeghatározóbb portré!

Az idén tizenhat 15-16-17 éves magyar származású leány izgul (a családokat beleértve)!

Már nem egyenruhában, hanem a leg szebb hófehér estélyi, szinte királykisasszony öltözetben jelennek meg a részben mindenkorolt ismert társaság kíváncsi szemei előtt! Megnőttek, nőiesek lettek, szépek, frissek, álmodoznak - és reszketnek. Ez az ő estjük, életük egyik legkimagaslóbb pillanata lesz. Bemutatkozik 9 Bogács őrsbéli cserkészlány, a magyar nagykövet és konzul lányai, valamint öt szép magyar unoka Buenosból, vidékről és még külföldről is! És mi annyira örülünk velük együtt!

Hatalmas szervezőgárda dolgozik lázasan, két tucat táncos lát neki a gyakorlatnak, beszélők íródnak, szónokok és zenészek készülnek, szakácsok gondolkodnak, nyomdák műhelyei füstölögnek, és ezer telefonhívás megy s jön, mert igen kevés idő hiányzik, hogy magyarul, hangosan és meghatódva elhangozzék:

HÖLGYEIM ÉS URAIM, ÁLL A BÁL!

Zólyomi Kati cst.

MAGYAR SZOLIDARITÁS TÜZE

- **Háttér**

Az 1933-as gödöllői jamboree idején a Magyar Cserkészsövetség Magyar Szolidaritás Napot rendezett. Az előre megbeszélten napon cserkészeink táborúzekeket gyűjtöttek egész Magyarországon és az elcsatolt területeken. A megbeszélten időben lobbantak fel a szolidaritás lángjai Gödöllőn, a Hargitán, a Tátrában, a Mecsekben, Szabadkán, a Bakonyban. Mindenfelé, ahol magyar cserkészek voltak.

- **Folytatás a XXI. században**

2003 augusztusában a Külföldi Magyar Cserkészsövetség felújította e fontos kezdeményezést. Ennek nyomán Magyarországon, a Kárpát-medencében, Kazahsztántól Honolulug, Svédországtól Buenos Airesig a föld minden magyarok által lakott részén fellángoltak a táborúzekek, vagy gyertyácskák. Ma már az évi munkatervünk állandó része a Magyar Szolidaritás Tüze. Kérjük csapatainkat, az idén is valósítsák meg e tervet!

- **Mit tegyünk**

A gyertyaláng vagy a táborútú **mindenhol a helyi időszámítás szerint augusztus 20-án este 21 órakor** lobbanjon fel a nemzetközi dátumvonalától nyugatra, tehát Új-Zéland, Ausztrália vonalától keljen útra és végigkísérve augusztus 20-át, Honoluluban aludjék ki. Így, amikor Budapesten felroppennek a Szent István-napi tűzijáték első rakétái, a Magyar Szolidaritás lángja már 11-12 órája úton lesz, és Honolulug még ugyanannyi órai útja lesz hátra.

- **Formálisabb megemlékezéshez javasolt forgatókönyv**

Ha táborútú vagy formálisabb keretekben emlékezünk, akkor a következő rövid szertartást javasolhatjuk:

- Himnusz elnevelése
- Rövid bevezető a Magyar Szolidaritás Tüze akcióról
- Ünnepélyes tűzgyújtás
- A jelenlévők sorban felsorolhatják a Magyarország trianoni határokon kívül élő barátaik címét (város és állam), VAGY felsoroljuk az elcsatolt területek elnevezéseit és megemlítünk néhány fontosabb várost (például, Kárpátalja Ukrajna része lett, főbb magyarlakta városai Munkács és Ungvár)
- Népdalok vagy hazafias nóták elnevelése
- Zárógondolat elmondása
- Az ünnepi táborútú vagy gyertya, mécses lángjánál mindenki meggyújthatja a magával hozott vagy kiosztott gyertyákat, mécseseket

- **Visszajelzések**

Kérjük a szervezeteket, egyházakat és személyeket, hogy részvételüket jelezzék e-mailen: corvinus@mountaincable.net

(KMCSZ sajtótájékoztató)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Édes anyanyelvünk, magyar nyelv. Még mindig él itt is, a távoli Argentínában, a harmadik, negyedik nemzedékben őrizzük, ápoljuk, követjük Babits Mihály intését és vigyázunk erre a kincsre...

A nyelv él, a környezet hat rá, és így olyan, mint egy szívárvány. Sokszínű, sokoldalú, attól függően, hogy hány befolyás érinti. Így például érdekes a gyerekek megfigyelése, amikor egy-egy magyarországi előadót hallanak, aki ugyan magyarul beszél, de nem egészen értik mondani-valóját: „Magyarul beszél, de olyan, mintha más nyelven beszélne”. Érthető, hiszen sajnos nálunk fél évszázad után a nyelv kopik, és lassan már csak a konyhanyelvet beszéljük itt. És a szóhasználatunk is más.

Ez elkerülhetetlen folyamat, viszont lehet segíteni rajta. Igenis, lehet! A ZIK sokat tesz ezen a téren, és a szülők is, akik gyermekeiket küldik. És a gyermekek is, akik ott vannak, pozitív hozzáállással, és hajlandók jókedvűen tanulni!

Hihetetlen a nyelvek világa, a nyelvek fejlődése, a nyelvek „élete”.

Megtörténik, hogy mondom magyar vendégemnek: „Van sajt a jégszekrényben” - és ő elmosolyodik. Azt mondja, nagymamájának is volt jégszekrénye, de neki már hűtőszekrénye van. Vagy ha azt mondom: „Ott a szpongya, használhatod”. Ő szivacsot használ. A dobostorta nem utóétel, hanem desszert, pedig mindketten magyarul beszélünk - de „más” magyart.

Több oldala van a dolgoknak. Magyarországon jártam, éppen kutyát sétáltattam, s az utcán szóbaállt velem egy asszony. Elbeszélgettünk hosszan a puli kutyákról, majd megkérdezi tőlem: „Panelban lakik?” Halvány fogalmam sem volt arról, hogy mi a panel, azt válaszoltam, (a kutyá) lakásban lakik. De ő erősködött, hogy „panelban lakik”-e. Hát pár másodpercig próbáltam kihámozni, hogy mi lehet az a kifejezés, hogy „panel”-kutyaház? Ketrec? Kert? Nagymamám, szüleim sohasem használták. Nem tudtam, de nem volt kedvem magyarázni, hogy ki vagyok, honnan jövök, csak megkérdeztem: „Elnézést, mi az, hogy panel?” Hát az asszony mintha kísértet látott volna, az arca szinte eltorzult, mintha marslakó lennék, mintha nem jól hallana, pár másodperc csend után azt mondta: „Hát 10 emeletes tömegépület”. Ja! - mondtam, s válaszoltam, hogy nem, kertés épületben lakik. Az asszony kicsit meghökkenve távozott...

Nagyot mosolyogtam magamban: hát igen, mi itt, a messzi Argentínában a magyar társadalom bevett szavait nem tanultuk meg, részben nem ismerjük, és így alakul a nyelv szívárványa: a budapesti új magyar nyelv, a szórványban megtartott magyar nyelv, és a külföldi környezet nyelve által nyelvtanilag elszűnt befolyásai. Ez utóbbi a legveszélyesebb, mert sokszor mi magunk ösztönszerűleg „fordítunk”, nem tudjuk már, hogy hogyan mondják helyesen. Annyira átvesszük a helybeli nyelv szerkezetét, nyelvtani használatát, szórendjét, hogy lassan már csak egy kézen számolhatom, kolóniánkban kik beszélnek igazán tökéletesen a magyart.

Mi segíthet nagyon ebben a fogyatékoságban? AZ OLVASÁS. Ezt kell serkenteni! Mindannyian sokat kell olvassunk, magyarul! (ott a könyvtár, használjuk ki!)

De lássunk néhány példát, hogy hogyan befolyásolja a „környezetünk nyelve” (esetünkben a spanyol) drága anyanyelvünket, a magyart:

- **Miért mondják sokan így: (helytelen):** „Megkérdem neki”? Mert a spanyolból fordítjuk: “le pregunto”. A “le” az magyarul a „neki”-szerkezet, de a „kérdeni” ige más toldalékot igényel: **(helyes):** „Megkérdem tőle”.
- **(helytelen):** „Ki tudom nyitni az ajtót?” Hát persze, hogy ki tudod nyitni, van két kezed. Igen ám, de a spanyol “puedo” két dolgot fejezhet ki: **képességet és engedélyt!** Magyarban azonban teljesen másképpen fejezzük ki ezt a két helyzetet: Tudni, az képességet jelent. A másik esetben azt mondjuk: **(helyes):** „Szabad?” Vagy: „Kinyithatom?”
- **(helytelen):** „Amikor pénzem legyen, megveszem”. **(helyes):** Amikor pénzem van / lesz, megveszem.

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.*

Nemzeti Vágta

Ezt az egyben hagyományörző és hagyományt teremtő műsort május 31-től június 1-jéig rendezték meg először a Hősök Terén.

A futamok közt látványos *show* formájában ismerkedhettünk meg a magyar hadtörténettel és a lovas étellel. Felvonulásokat, hadijátékokat, parádékat láthattunk. Meg kell hagyni, hogy számomra (csak 162 cm magas vagyok) ez a „látás” kicsit nehéz volt, mert a nagy tömeg bizonyította a rendezvény vonzóerejét és sikerét.

A rendezők azt remélik, hogy a Magyar Vágta a magyar közösségek és a magyar tradíció ünnepe lesz. Az esemény célja egyrészt egy látványos, történelmi hangulatú lovasverseny keretében a nemzeti lovashagyomány felelevenítése, másrészt egy országos kultúresemény, amelyen az ország valamennyi régiója megmutathatja magát.

Idén, az 1. Nemzeti Vágtára már csaknem 100 település nevezte be lovát és lovasát, hogy a verseny végén az éllovas hazavihesse a 30 milliós fődíjat. De már a középdöntőbe jutó 16 lovas is 1-1 millió forinttal, a döntőbe jutó 6 lovas pedig még további 1-1 millió forinttal gazdagítja nevezőjét (tehát önkormányzatát).

➤ A kötőmód létezik magyarban is, és sokszor a használata egyezik a spanyollal. **(helyes):** „Meg szeretnék kérni, hogy menjél (...a patikába)”. Ez egyezik a spanyollal “*Quiero pedirte que vayas (...a la farmacia)*”. De spanyolban sokkal több esetben használjuk ezt a kötőmódot (*subjuntivo*). Például ha időhatározó után a spanyol olyasmint akar kifejezni, ami a jövőben fog megtörténni, mindig kötőmódot használ. A magyar nyelv nem. Íme néhány példa, hogy világosabb legyen:

Cuando tenga tiempo, te ayudo.

(helytelen): *Amikor időm legyen, segítek.

(helyes): Amikor időm lesz, segítek.

Antes de que te vayas, cierra la puerta.

(helytelen): *Mielőtt elmenjél, csukd be az ajtót!

(helyes): Mielőtt elmész, csukd be az ajtót.

No voy de vacaciones hasta que termine el trabajo.

(helytelen): *Nem megyek vakációzni, ameddig befejezem a munkát.

(helyes): Nem megyek vakációzni, ameddig nem fejezem be a munkát.

Egyelőre ezt a három esetet hozom fel. Itt születünk, itt élünk, itt nőnek fel a gyerekek, a spanyolt hallják egész nap - és ebből *fordítanak*. Ez természetes, ez a valóság. Azonban vigyázhatunk a nyelvre! Ha észrevesszük, hogy hibázunk, hibáznak, haladéktalanul javítsuk ki! Érdemes törődni a nyelvvel, érdemes ápolni ezt a nagy örökséget, amit szüleink, nagyszüleink hagytak ránk. S ha nap mint nap dolgozunk rajta, úgy, mint ahogyan az építész tesz téglát a téglára és lesz belőle egy gyönyörű kastély, tegyük mi is nap mint nap a nyelv tégláit egymásra, szorgalmasan, következetesen, kitartással, hogy anyanyelvünk kastélya is gyönyörű vár legyen itt, a messzi Argentínában. Olyan, mint a török időkben a végvárok: az egi vár, a kőszegi vár...

Ami az íróasztalon maradt:

Kosztolányi Dezsőt idézem: („Zászló” című verséből)

„Csak bot és vászon,
de nem bot és vászon,
hanem zászló.

Lelekem te is, te is -
Ne bot és vászon -
Légy zászló.”

Belső látással az anyagi dolgok átalakulnak, lobognak, vibrálnak, hirdetnek valamit nekünk. **Legyünk mi is zászló, lobogjunk, vibráljunk...** Ne csak külsőség legyünk, hanem ZÁSZLÓ. Magyarságunk ne csak bot és vászon legyen...

A Nemzeti Vágtára jelentkezhetett minden magyar önkormányzat, határon túli magyar közösség, hagyományörző egyesület, lovasklub vagy magánszemély is településének képviselőjében. Ez nekünk nagyon tetszett, egy-egy mellett voltak a mai Magyarország régióinak a sátrai és a határon túliaké, például: Kalotaszék, Sepsiszentgyörgy, vagy Komárom. A sátraknál bemutatták városuk jellegzetességét, néhol voltak különféle kóstolók ill. meg lehetett vásárolni a tipikus cikkeket.

Idén, a reneszánsz év keretében Mátyás király tiszteletére indultak a futamok. Jövőre más lesz a mottó. A pályát a Hősök Terén alakították ki 500 méteres ovális formájúra. Sok-sok homok granulátummal töltötték fel a teret, hogy a lovak sérülésmentesen versenyezzenek.

A műjégpálya helyén hatalmas lovardát állítottak fel. E körül is sok volt az érdeklődő, itt közelebről lehetett megsejtelni a lovakat. A versenyzők huszár-mintájú ruhában versenyeztek, így nem lehetett tudni, lány-e vagy fiú ül a nyeregben. Végül Nyíregyháza 19 éves lovasa nyerte a 30 millió forintos fődíjat. Súták Vanda bebizonyította, nemcsak férfias játék a Vágta!

Szép, nívós rendezvény volt. Mindennek megvolt a hangulata, a lovak, a hagyományörző huszárok teljes pompába öltözve, a zászlók... A vándordíj például egy XIX. századbeli huszártiszti szablya.

Le a kalappal a „keretmese felelős” előtt! Remélem, jövőre is egy ilyen szép rendezvényen vehetünk részt.

Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

A ZRÍNYI IFJÚSÁGI KÖR IGAZGATÓT
KERES. JELENTKEZÉS: emese_zik@arnet.com.ar
ZAHA SÁNDORNÁL 4794-4986

- ☛ Ismertem egy olyan csúnya nőt, hogy mikor a fényképét e-mailben elküldte, felismerte az antivírust.
- ☛ Annyit olvastam a szesz és a dohányzás káros hatásáról, hogy elhatároztam, abbaahagynom az olvasást!
- ☛ - Mindig így fogsz szeretni?
- Mindig. Csak lehet, hogy nem mindig téged!
- ☛ Kétféle vélemény van: az enyém és a helytelen.
- ☛ Az idegbaj öröklődő betegség. Én is a gyerekeimtől kaptam.
- ☛ A nő olyan, mint az olimpiai érem. Harcolnod kell érte, aztán egy életen át lóg a nyakadon.

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(összeállítja Kádárné B. Anikó)

Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1º piso,
Olivos - 4799-8437

Nyitva tartunk péntekenként 19 - 21 óráig

- 105/6 Mikszáth Kálmán: Az én kortársaim I.-II.
- 280 Farkas Imre: Öreg diák visszánéz
- 932 Eschstruth, Natália: Udvari levélő
- 1159 Rákosi Viktor: Emma és egyéb elbeszélések
- 1269 Bús Fekete László: Eladó fiúk
- 1406 Fallada, Hans: A repülő írrok
- 1537 Korda István: A nagy út. Kőrösi Csoma Sándor élete
- 1594 Kőszegi Imre: Szabadság, szerelem (Bem, Csetz, stb.)
- 2224 Maugham, Somerset: Catalina
- 2286 Perruchot, Henri: Renoir élete
- 2677 Otayza, Luis de: A fehér ördög
- 3654 Pavarotti-Wright, William: A pék fia és a 9 magas c
- 3660 Robert, Kenneth: Lydia Bailey
- 3714 Bromfield, Louis: Az élet fája
- 3818 Molnár Gábor: Én kedves Amazóniám
- 4174 Révész Béla: Mosoly
- 5294 Széchenyi család: Marcali – Gyótapuszta (szerk.: H.Rádics Márta)
- 5296 Sava, George: Egy sebész útja
- 5297 Illés Béla: Kárpáti rapszódia
- 5298/9 Gárdonyi Géza: Az én falum I.-II.

En castellano

- S- 5 Nagy, Töhötöm Dr.: Jesuitas y masones
- S-26 Zilahy, Lajos: Primavera mortal
- S-75 Kishon, Ephraim: Las suaves trompetas de Jericó (cuentos)

DVD

- DVD-4 Maga lesz a férjem (Jávor P. – Kiss M. – Kabos Gy.)
- DVD-5 Marian Anderson – A Portrait in Music
- DVD-6 Bánk Bán (Erkel, operafilm)

HUNGARIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250,

(1636) Olivos

4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap 12.30-16 óra. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar